

та азъ ли ще зная какво и е точно. Може и да сбъркамъ.

— Майко, тази вечеръ ще отида у Нела, тя е много отчаяна, че я напустна годеника ѝ. Може да направи нѣщо, всичко става. Майка ѝ ме помоли да бжда при нея. Тамъ ще спя. Сега излизамъ, ще отида на пазаръ и нѣма да се върна. Кажи на татко каква е работата. Утре на обѣдъ ще си дойда. Който и да ме търси, кажи че съмъ болна, на легло.

Следъ два часа една хубава лимузина отнася къмъ Чамъ-Кория Беба, Нела и двама мъже.

— Беба, казахъ на мама, че ще бжда у васъ, защото си болна, както говорихме. — И Нела, безгрижна, цѣла се люлѣе отъ смѣхъ.

Беба, облѣгнала главата си върху рамото на своя приятелъ, пѣе въ унесъ нѣкакво танго...

Коситѣ ѝ на седемнадесетъ години бѣха черни, на двадесетъ — руси, после минаха презъ червения цвѣтъ и се установиха за постоянно на русия, почти бѣлия, но понѣкога пакъ може да я видите съ тъмни коси.

— Ехъ, нека си поживѣятъ сега младитѣ! Какво бѣхме ние едно време? Мъже не видѣли, и веднага ни задомятъ. Робство! — Въздъхваше и се успокояваше майка ѝ, свикнала следъ дълга война и приела днешния животъ.

Беба криеше отъ майка си нѣкои работи, а дветѣ заедно криеха всичко отъ бащата. Посѣгне ли братъ ѝ да я удари, Беба изпищява, майка и викне и се разплаче, и той блѣсне вратата, пѣхне си ржцетѣ въ джеба и изкочи на улицата.

Така си течеха днитѣ въ семейството, обикновени и спокойни.